

רַב יוֹסֵף וְאַבְיִי: הָאֹר שְׁחָזַר

סְפֹר מִהֶגְמָרָא עַל עֲנוּהָ, אֶהְבֵּת הַשֵּׁם וְכָבוֹד לְרַב.

שני ענקים בתורה

לפני שנים רבות בבבל, חיו שני צדיקים שלמדו תורה מתוך אהבת השם:

רב יוסף ("סיני"):
ידע את כל התורה כלה בעל-פה, ידע
עצום וסדור ממש כמו בהר סיני!

רבה ("עוקר הרים"):
היה חכם וחרیف מאד. ידע לתרץ שאלות
כאלו הוא מזיד הרים של חכמה!

מי יהיה ראש הישיבה?

ישיבת פומבדיתא הגדולה
הצטרפה לבחור ראש
ישיבה חדש.
במי לבחור?
ברב יוסף ("סיני") או
ברבה ("עוקר הרים")?

ראש הישיבה

ישיבת פומרתא תנרולה תושיבה הצטרפה
לבחור ראש ישיבה הרשמי חדש.
במי ליעזר ב פיוסות תסימני וינתת **בבל**
ורבנינו לרב התורה מנת תסר דב. שרירות סתתימת
נמבא לל בנ רענה ויטרכין נישורין'.

אשר חתמה
אשר חתמה

אשר חתמה
אשר חתמה

כדי לדעת מה השם רוצה, התפללו החכמים
ושלחו את השאלה לארץ ישראל.

"סיני" או "עוקר הרים" – מה התשובה?

חכמי ארץ ישראל:

"סיני קודם! שיהכל צריכין למרי חטיא"

חכמי ארץ ישראל אמרו: תורה ברורה היא כמו
והחיטה שלנו – אי אפשר לחיות בלעדיה.
לכן, רב יוסף יהיה מנהיג הדור!

לוותר על הכבוד באהבה

למרות שנבחר, רב יוסף
לא מהר לקבל את
התפקיד.

מתוך אמונה בשם, הוא ידע
בכוכבים שהוא ינהיג רק
שנתיים וחצי.

רב יוסף היה ענו (צנוע) מאד ואמר:
"שֶׁרָבָה יְהִיָּה ראש הַיְּשִׁיבָה! אֲנִי אֶמְתִּין."

גדלתו של האדם הענו מכלם

רבה הנהיג את הישיבה 22 שנים!

בכל הזמן הזה, רב יוסף חזר להיות
תלמיד פשוט בשמחה.

הוא היה כל כך ענו, עד שאפלו כש
לרפואה, הוא לא הרשה לצוות על
הרופא לבוא אליו הביתה!
הוא הלך בעצמו, ללא שום גאווה,
והודה לשם.

סוף סוף – ראש ישיבה!

לְאַחַר שְׂרָבָה נִפְטָר, הִגִּיעַ זְמַנּוֹ שֶׁל רַב יוֹסֵף. הוּא הִפָּךְ לְרֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה הַגָּדוֹל. תַּלְמִידִים רַבִּים אֶת תּוֹרָתוֹ הֶעֱצוּמָה שֶׁל הַ"סִּינַי", וְהֵשִׁם בִּירָךְ אֶת הַיְּשִׁיבָה בְּאוֹר גָּדוֹל שֶׁל לִימוּד!

מבחן קשה מן השמים

אך לפתע הגיע נסיון קשה. רב יוסף חלה במחלה קשה מאוד. תלמידיו
קרעו שערי שמים בתפלות, ובחסדי השם – רב יוסף הבריא וקם ממטתו!

הַתּוֹרָה נִשְׁכָּחָה וּפְרָחָה!

הַגּוֹף הִבְרִיא, אָבֵל אִז גִּילָה רַב יוֹסֵף מִנְשֵׁהוּ כּוֹאֵב מְאֹד: מִזִּקְן הַחֲכָמִים שִׁידַע הַכֹּל בְּעַל
פֶּה, הַמַּחֲלָה הַשְׁכִּיחָה מִמֶּנּוּ אֶת כָּל תִּלְמוּדוֹ! הָאוֹתִיּוֹת מִמֶּשׁ פָּרְחוּ בְּאֵוִיר חֲזָרָה לַשָּׁמַיִם.

זמן של שבירה? לא –
לא – זמן לאמונה!

אדם גדול ששוכח עלול להתבייש,
אבל רב יוסף, בענונה רבה, לא
הסתיר כלום.

כששאלו אותו שאלה בתורה הוא
אמר שוב ושוב: "לא שמיע לי"
"לא שמיע לי" (אינני זוכר).

הוא מסר את עצמו לנשם והמשיך
להתפלל לאור חדש.

התלמיד המסור נכנס לתמונה

לרב יוסף היה תלמיד אוהב
וצדיק שקראו לו אביי.
אביי אמר בלבו: "הרב שלי
למד אותי הכל. עכשו השם
נתן לי את הזכות לעזור
לעזור לו!"
אביי ישב ליד הרב בסבלנות
ובאהבה שאין כמותה.

"את אמריתָה ניהלן!"

כל פעם שרב יוסף אמר
בעצב שאינו זוכר את ההלכה,
אביי ענה ברך תשובה מדהימה:
"רבי, אתה בעצמך למדת אותנו
אותנו את ההלכה הזו! אני רק
מזכיר לך מה ששמעתי מפיד"

וכמו קסם אלקויי –
הזיכרון התחיל לחזור!

אות אחר אות, מדרגה מדרגה אחר מדרגה

להחזיר את כל התורה דרש,
כוח, סבלנות ורחמי שמים:

התעוררות האור:
ניצוץ התורה נדלק שוב
בליבו של הרב מחדש!

סבלנות וחזרה:

אביי חזר שוב ושוב על ההלכות.

הקשבה:

רב יוסף, בענוה, ישב והקשיב
לתלמידו כמו ילד קטן.

הַתּוֹרָה חֲזָרָה לְמִקּוֹמָה! סִינֵי מֵאִיר שׁוֹב

בזכות מסירות הנפש של אביי
וענותו של רב יוסף – הנס קרה!
רב יוסף חזר לדעת את כל התורה כולה.

במשך שנים וחצי (בדיוק כפי שנגזר מן השמים מראש!), רב יוסף הנהיג את הישיבה
והאיר את כל ישראל בתורתו הקדושה. הם הודו לשם בשמחה!

צידה לדרך – מה אנחנו לומדים?

כבוד רבו:

אביי לא עזב את רבו בקשי.
מכבדים מורים ורבנים תמיד,
מתוך אהבה גדולה!

ענוה עצומה:

רב יוסף ותר על הכבוד 22 שנה!
מי שבורח מהכבוד, בסוף
הכבוד רודף אחריו.

אהבת ה' ואמונה:

התורה היא מתנה מהשם.
עם תפלה ואמונה – תמיד
אפשר להחזיר את האור!